

Στήν τρομερήν ὄρμη μου,
καθὼς πετῶ στὰ αἰθέρια,
θὰ τσακιστοῦν τὰ χέρια
Φυλάξου, ἀχνὸ πουλί μου.

Τοῦ κάκου μὲ καλοῦνε
μὲ δέησες τὰ λουλούδια,
μὲ γλύκες τὰ τραγούδια.
Μάταια! Δὲ μὲ κρατοῦνε.

Γλύκες, χαρές, μαγεῖες,
μὲ φτάνουνε σβυμένες,
μὰ μέσα μου χυμένες
εἶν' ἄλλες τρικυμίες.

Στὰ νεῦρα μου ἡ σφεντόνα
κάποιο ἔχυσε μεθύσι.
Ποιὸ ἄστρο θὰ μὲ κρατήσει
καὶ σὲ ποιὸν τάχα αἰῶνα;

Ἀθήνα. Μάρτης 1921

Η ΗΔΟΝΗ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ

Τὴν τρικυμιάν, ὅπ' ὁ ἀργαλιὸς τριγύρω του σκορπάει,
μάταια ἀντισκόβει τραγουδιοῦ μιὰ ἁρμονικὴ βοὴ
τῆς κοπελός, ποῦ μὲ χαρὰ γοργόφτερα τραβᾶει
τὸ κάτασπρο, τ' ὀλόκρουστο, τὸ σπιτικὸ πανί.

Τῆς μηχανῆς ἡ τρικυμιὰ σὰν τρέλλα μὲ κυκλώνει
καὶ τὸ τραγούδι χάνεται — σὰν κύμα σ' ὠκεανούς —.
Τὰ χέρια ρίχνουν τὸ χαρτί τὸ κάτασπρο σὰ χιόνι
καὶ τὸ θεριὸ τὸ ξεπετᾶ γιομάτο λογισμούς.

Τὴν τρικυμιὰ μιὰ τρικυμιὰ τώρα τὴν ἐξουσιάζει.
Ἀπάνουθ' ἐκ τῆς κυβερνᾶ τὰ πάντα ἓνα στοιχειό.
Δεμένο μὲς στὰ σίδερα, σὰ σίδερο δαμάζει
καμένο, ποῦ τὸ σκιάζεται τ' ἀνήμερο θεριό.

Τῆς μηχανῆς ἡ ταραχὴ τώρα θροφὴ μοῦ δίνει
καὶ μιὰ χαρὰ μεθυσιτικὴ καὶ λύπη περισσὴ
σκορπίζει μέσα στὸ εἶναι μου, τίς ἀλυστῆσές μου λύνει.
Σὰν ἡδονὴν ἡ τρικυμιὰ αὐτὴ μὲ παραλεῖ.

Ἄργαλιοί, μύριες μηχανές, βαπόρια, κι δλα ἀντάμα
γυρίζουνε, γυρίζουνε κ' ὕμνοῦν κι ὄλο κ' ὕμνοῦν
τὴν ἐργασία τὴν ἀσπλάγνη, τὴν ἐργασία τὴν πλάνα,
ποῦ τόσο ἀνθρώποι πίσω της, σὰ σὲ ἡδονή, κυλοῦν.

Ἡ τρικυμία μὲ πέθανε τῆς ἐργασίας. Καὶ νοιώθω
κ' ἡ σάρκα πὼς κουράστηκε, σὰ μέσα σὲ ἡδονή.
Γυρεύει πιά νὰ ζήσει. Πιά δὲν ἔχει κι ἄλλον πόθο
παρὰ τῆς πλάσης τὰ καλὰ ἤσουχα νὰ χαρεῖ.

Πάτρα. Γενάρης 1910

(Συνθεμένο μέσα σ' ἓνα τυπογραφεῖο).

ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

Κ' ἔπεσε μισοαναίσθητος σ' ἀφράτο ἓνα ντιβάνι,
χωμένο στὰ μεταξωτά, στὸ πλούσιο τὸ χαρέμι,
ποῦ ὀλούθενε μιὰ μυρουδιά τριανταφυλλιῶνε βγάνει.
Κανένας θὰν τὸν ἔλεγε ὄχι ἤρωα, μὰ βερέμη.

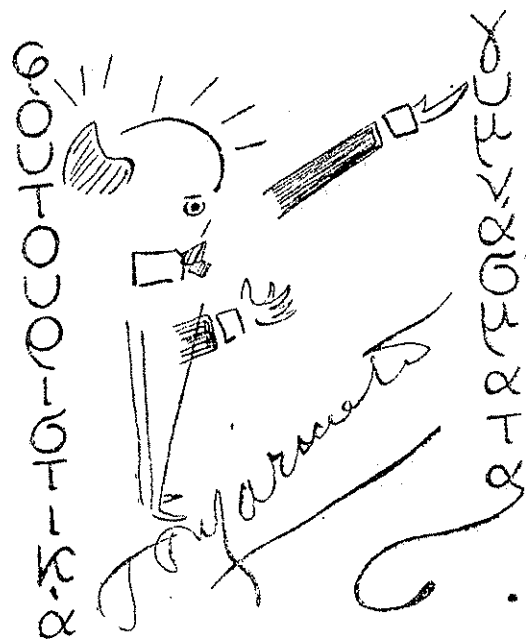
Κι ὄμως κολύμπασε λίγο μπρὶν στῆς μάχης τῆ φωτιά
κι ἀντὶς τὸ βόλι νὰ σκιαχτεῖ, ἐκεῖνο αὐτόνε σκιαχτηκε.
Κ' ἔτσι ὄντας ἔφυγαν οἱ ὄχτροί, — τὰ πόδια τους στ' ἀφτιά! —
εἶδε πὼς ἦτανε ἀγγιχτος, σὰν κάθισε καὶ ψάχτηκε.

Καὶ τώρα ἐρρίχτηκε μὲ ὄρημν στὸ μαλακὸ ντιβάνι
τὸν ὕπνο νὰ φαριστηθεῖ, ποῦ ἐδίψαγε καρδιά του.
Κλεῖ καὶ τὰ μάτια, μὰ καὶ κεῖ ἀκόμα ἡ μάχη φτάνει:
σὰ μηχανὴ ραψίματος ἀκούει μέσα στ' ἀφτιά του.

Σὰ βροχὴ φίδια γλυστερὰ τὸν ἀέρα πὼς γιομίζουνε!
Ὅχιές χιλιάδες χύνονται, μὲ ὄρημν μανίας χυμᾶνε.
Δεξιά, ζερβιά, μὰ ὄλο ἀπὸ μπρός, τὰ βόλια πὼς σφυρίζουνε!
Κι αὐτὰ τοῦ εἶναι ὡς νανούρισμα καὶ τὸν ἀποκοιμᾶνε.

Σὰν κ' ἡ ἄλλη μέρα πέρασε, ξύπνησε μὲς στὸ δεῖλι.
Καὶ τώρα, ποῦ τὰ μάτια του πιά ἡ νύστα δὲν τὰ κλειοῦσε,
τοῦ φάνηκε τριγύρου του σὰ νὰ προβάλλαν χεῖλη,
μάτια, κορμάκια ὀλόγλυκα καὶ πὼς στὴ γῆ δὲ ζοῦσε.

Ἦτανε ἀπὸ τριαντάφυλλα μιὰ μυρουδιά γλυκότετη
χυμένη μὲς στὴν κάμαρα. Κι ὡς μούχρωνε ἀπαλά,
σὰν τὴν Παρέδεισο ἦτανε. Κ' ἦτανε ἡδονικότατη...
Μὰ τί ναι κείνο ποῦπασε στὰ μάτια του μπροστά;

ΤΑ ΧΑΦΤΕΙΑ

Γλυστρόντας, πετόντας, εγώ, τ' αεροπλάνο. Κύματα, πλήθος, άνθρωποι, πόδια. Αντίκρυ τα τζάμια. Στο παρατηρητήριο του υποβρυχίου, τα φώτα, τα φώτα. Γάφξ, φξ, φξού, φξφξού! Γυρίζοντας, τριγυρίζοντας, με λύσσα. Ασπρα μιά μώβ, πεδαμένη γυναίκα, ξεβαμμένα μάτια, κίτρινα και μώβ, πεδαμένο. Βξ...Βξ... Τα ηλεκτρικά. ΤΑ ΗΛΕΧΤΡΙΚΑ! Νά! Μά εκείνο... Τό πράσινο, τό πράσινο.—ΦΩΣ. Δηλητήριο, πίπερμαν, του τράμ. Ντράν ντράμ, άποπίσω, ντάμ ντράν. Μικρότερο, μικροτερ..., μικρ... μ... Ολονένα. Αποδω. Αποκει. Και πίσω. Δεξιά— 1, 2, 3, 4, 5,... Τό πόδι, τό χέρι, μαζί. Τά ότώ, τ ά ότώ, ΤΑ ΩΤΟ! *Αούά!» — Εγώ, έσεις, οί 10, οί 12. 1 τρεμούλιασμα ομαδικό.

Τίναγμα ποδιών. Μέσα. Γλυκός καναπές!

Τά μάτια μου—Ω! Φώς πολύ. Γάλα, καταρράχτης, βροχή, καπνός.
«Γκαρσόν, σαφτρέξ!». Χελία βαμμένα, ξεβαμμένα. «Γιατί χωρίς κόκκινο;» Τό κραγιόνι, ή τσαντίτσα, τό χέρι της. «Χωρίς μάγουλα;»—«Μαύρα τά μάτια

σου. Κάτω από τὰ μάτια σου». Πάντα τὸ δηλητήριο. Π
«Μορφίνη ἀπόψε. Πολλή μορφίνη!» Ἐνέσεις, 50 φράγκα
σεις. «Ὡτό! Ὡτό!» Χειροκροτήματα. ΓΕΛΙΑ!

Τρικυμίες. Τρικυμία γέλιου. Τρικυμία χ
Τρικυμία ὠτό. Τρικυμία τῶν δύο καρδιῶν τοῦ ἀντρός. 1
ποκάρδι ἀνάμεσα σὲ δυὸ πετσί. Χρώματα, πολλὰ χρώματα!
Ὄξω. Τύλιγμα. Ἡ γούνα, ἡ γούνα σας. Βζ, Βζ
«Ἄουα» — Ἄγκαλιασμένοι. Γλήγορα. Μεθυσμένοι. Χαρά.

Ἀθήνα. Ἀπρίλης 1916

Σ.Α.Π.

Σκάλα. Ροβολόντας. Πόδια, ποδαράκια, τακούνια, τακουν
III. III. I. Ἐδῶ. Ἐκεῖ. Ἀποκεῖ. Θέση. Σάπιγ
κα. Ἄ! Νά! Γρ, γρ, γρ. Ντρ, μπρ. ΝΤΡ, ΜΠΡ. Σ

τάδι. Στό τοῦνελ.
Φῶς κόκκινο. ΝΤΡ, ΜΠΡ! Κορίτσι κόκκινο. ΓΚΡ.
Γλυστρόντας. Κορίτσια κόκκινα. ΓΚΡ.

ΓΚΡΡΡΡ ὄμορφα κορίτσια ἄσπρα κορίτσια
κομπά ποδαράκια ΓΚΡΡ μαλακά μουτράκια

ΦΩΣ ἄσπρο φῶς
πράσινα—τὰ πράσινα, τὰ πράσινα, τὰ πράσινα!

Τὰ στάγια, οἱ ἐλιές. 500.1000 ἐλιές. Μπλέ. Τὰ γιάλινα τρα
Ἔμεις γιὰ τὸν Περαία. Ἀδὰ γιὰ τὴν Ἀθήνα Γλύστε

Πλάι-πλάι. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἀντίκρου. Μὲς ἀπὸ τὰ τρα
Τὰ τραῖνα τὰ γιάλινα, πάντα γιάλινα. Οἱ ἐλιές γιὰ τὴν Ἀ
«Ἄντιο! ἌΝΤΙΟ!» Ἄνθη, χόρτα. Σπίτια

ράτσες.— Θάλασσα. Ἄνοιχτά, ἀνοιχτά!— Μου

Γανομένα, λεκιασμένα, λερωμένα. Τοῖχοι. Σταχτιά. Ἐπειτα
τρινα. Οἱ ρεκλάμες, πορτόνι, Περαίας. Τὸ κόκκινο τραμ. —

Ἀθήνα. Ἀπρίλης 1916

Σημείωση τοῦ ποιητῆ.—Οἱ δυὸ τοῦτες φουτονοριστικὲς δημοσιεύτηκαν στὸ περιοδικὸ «Ἀρμονία» τῆς 29 Ἀπριλίου 1916 (Σ. 2
ἀρ. 9) μαζί μ' ἕνα γράμμα μου, ὅπου ἐξηγοῦσα τίς βασικὰς ἰδέας τοῦ
φουτονορισμοῦ.—Τὸ Σ.Α.Π. ἀπαγγέλληκε ἀπὸ τὸν Ν. Γιοκαρίνη στὸ
μα ποὺ γίνηκε γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ Μαρινέτι στὴν Ἀθήνα τὴν 2 Φεβρουαρίου
1933.—Τὸ σκίτσο παρασταίνει γελοιωγραφικὰ τὸ Μαρινέτι. Ὁ βραβείων
βεβαιώνει μὲ τὴν ὑπογραφή του.